

Évközi 28. vasárnap

Mk 10,17-30

Jézus rátekintett, és megszerette

Egyedülálló történetet olvashatunk, amelyet a szinoptikus hagyományhoz tartozó mindegyik Evangélium ismer. Az előkelő ifjú embert az foglalkoztatja, miként nyerhetné el az örök életet. Az ősi zsidó felfogás szerint erre képesít a zsidó néphez való tartozás. A farizeusi szigorúbb erkölcsi felfogás úgy vélte, hogy valamit tenni kell ennek kiérdemlésére. Az ifjú a szigorúbb felfogást követi, számára tekintély lehetett Jézus. Az ifjú nem tartozott az akadékoskodó farizeusok közé, hanem, mint azt leborulásával is jelzi, valami fontos problémájára vár választ az általa tisztelt rabbitól, Jézustól. Salom, rabbi vagy tanító lett volna a hagyományos megszólítás, ő viszont a „jó mester” szokatlan formulát használja. Jézus egyrészt elhárítja magától ezt a megszólítást, mert azt tanítja, csak az Atyát nevezhetjük jónak. A héber nyelvben a jó és a szép ugyanazt jelentette, jót, hasznosat, erkölcsileg jót. Ilyen tettekre egyedül az Isten képes. De ez a kérdés jól megvilágítja a kérdező lelkivilágát, aki szenvedélyesen kereste a helyes emberi élet alapszabályait. Ebben jóval túlmutatott kora átlag emberének vallásosságán. A válasz azonban elrettenti ettől a kereséstől. Az a válasz, miszerint el kellene adnia minden vagyonát, túl merész számára. Pedig a hagyományos zsidó bölcsesség szerint, aki mindent jól tesz, azt az Isten megáldja, gazdaggá teszi. Jézus tanácsa az evangéliumi tanácsok kategóriájába sorolható. Az Egyház történetéből láthatjuk, hogy ezeket a tanácsokat a szerzetesek követték.

Manapság a vallás iránti érdeklődés másmilyen. A vallásos emberek Jézus Evangéliumát legtöbb esetben valami rendkívüli, de sok esetben mellékes tanácsnak fogják fel. Az életben, a hétköznapiokban kevesen élnek úgy, hogy félelemmel és rettegéssel keresik az üdvösség útját. A világhoz való alkalmazkodás, a túlélés még a vallásos emberek életét is alapvetően meghatározza, csak ezután következnek szóban vagy tettben vallásos szempontok. A vallási tanításokat, a legtöbb ember inkább csak szépnek, de nem feltétlenül jónak tekinti. Számunkra a túlélés biztonságát az erkölcsös élet helyett a felhalmozott vagyon jelenti.

E tekintetben a keresztények sem követik az ősi zsidó bölcsességi tanítást, pedig Jézus ezt tette radikálisan, földi élete végéig. Vagyonáról sehol sem olvashatunk, de arról igen, hogy kijelentette, „Jaj a vagyonban bízóknak!” Földi halála után nem maradt semmi sem belőle, még köntösét is kisorsolták. Vagyontalansága szemben áll azzal a hatással, amelyet tanítása, Isten-kinyilatkoztatása eredményezett. Megkérdezhetjük, hány vagyonos embernek sikerült fenntartani a nevét 2000 éven keresztül? Vagy az is kérdés lehet, hány vállalkozás maradt fenn ennyi ideig? De azt is megkérdezhetjük, mennyi embernek volt lelki, sőt testi haszna is ebből a tanításból? Mi mégis úgy értékeljük, ez a tanítás szép, de nekünk nem jó.

A keresztény megújulást mindig azok kezdeményezték, akik megértették a gazdag ifjú történetét. Szent Ferenc a szegénységet „nővérenek” tekintette, akivel együtt él. A vagyont nem lemondásként, fájdalomként érte meg, hanem úgy gondolta, a vagyon gonddal, a „pénz bajjal jár”, eltéríti a figyelmét a legfontosabbtól, az Isten és a felebarát szeretetétől. Az emberek megrökönyödéssel, vegyes tisztelettel adóztak Kalkuttai Teréz anyának. A törekeny aszszony, hitéből merítve erőt, mindennap művelte a hit csodáját, a semmiből létrehozott valamit. Amint e hitnek csupán halvány mása megjelent az emberekben, azok képesek lettek a problémák megoldására. Az Isten-szeretettel kézenfogva járt az emberi könnyörület és találékonyosság. Nem véletlen, hogy Jézus már az érdeklődés miatt is megszerette ezt az előkelő ifjút.

A gazdag ifjú imája

Milyen gazdagok vagyunk mi is! Megpróbálkozunk mindent megtenni az előírásoknak megfelelően, de ez is kevés. Neked több kell. Az a szegénység, amit semmi és senki más nem enyhíthet, csak te. Segíts rád szomjazó szegényekké válnunk. Amen.